

La intrusa / Éric Faye / Time Out / Gemma Casamajó

Una novel·la prima però de gran alçada. Així és *La intrusa* d'Éric Faye: breu però llarga en propòsit i rabassuda i rodanxona en el que suggereix. Al seu país l'han guardonada amb el Gran Premi de Novel·la de l'Acadèmia Francesa. Al nostre, l'ha ben traduïda Edicions de 1984 de la mà d'Anna-Maria Corredor (reivindico pujar punts al cos de lletra del traductor en les cobertes dels llibres!). Ambientada al Japó, la *nouvelle* comença a navegar amb el vent de cara: una bona història inspirada en una notícia que Éric Faye va llegir en un diari. Shimura-San, meteoròleg, madur, metòdic, sospita d'una presència a la seva llar. Vigila, a través d'una webcam, i descobreix que una intrusa s'esmuny cada dia a casa seva en busca de cau, de llodriguera.

Ell, un escarràs anònim, i ella, una dona que ha fet de la discreció un art per sobreviure, estan més a prop del que es pensen: «Diuen que els bambús d'una mateixa soca floreixen el mateix dia, i moren el mateix dia, per molt allunyats que siguin els llocs on han estat plantats». Això els passa, sense saber-ho, als protagonistes que esdevenen narradors alterns i reflexos, l'un de l'altre, de persones que han perdut i de relacions que no han viscut mai. Es necessitaran sense conèixer-se. Se sentiran deseparats després que ella s'hagi plantat dins de casa seva, com una cérvola enmig d'una clariana sense saber que el llop l'ha vista. I així, amb un aplom majestàtic, *La intrusa* arriba a bon port de la mà d'un escriptor que des de les primeres línies fins a les últimes demostra ser un bon llop de mar.

Gemma Casamajó. *Time Out*. 4-10 de juliol de 2013